

ЗАСТАРЕЛОСТ ПОТРАЖИВАЊА
Члан 371. Закона о облигационим односима

На потраживања по основу продаје удела у правном лицу, примењује се десетогодишњи рок застарелости.

Из образложења:

„Правно неутемељено је указивање ревизије да је погрешно примењено материјално право у оцени истакнутог приговора застарелости потраживања, будући да ревидент сматра да се у односу на потраживање тужиоца за исплату уговорене цене по закљученим уговорима о купопродаји удела има применити одредба члана 374. Закона о облигационим односима, која прописује рок застарелости међусобних потраживања из уговора о промету роба и услуга, а не одредба члана 371. Закона о облигационим односима. Наиме, правилан је закључак нижестепених судова да се на потраживања по основу продаје удела у другим правним лицима примењује десетогодишњи рок застарелости у складу са одредбом члана 371. Закона о облигационим односима, а имајући у виду да се не ради о потраживању између правних лица из уговора о промету роба и услуга, да би постојали услови за примену трогодишњег рока застарелости из члана 374. Закона о облигационим односима. Тужилац и тужени су закључили уговоре о продаји удела, што представља потраживање тужиоца на име неплаћене цене за продати део удела. Пренос удела, као право располагања уделом регулисано је одредбом члана 128. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ број 125/04) према ком члану се удео преноси уговором у писаној форми са овереним потписима преносиоца и стицаоца и за пренос удела није потребна измена оснивачког акта друштва са ограниченом одговорношћу, осим ако је тим актом другачије одређено. Имајући у виду да је тужилац као основ по овим уговорима навео пренос дела удела, то произилази да су нижестепени судови у односу на тако опредељен основ заузели правилан став када су закључили да се на таква потраживања не може применити законски рок из члана 374. Закона о облигационим односима. Није утемељено позивање ревидента на одредбу члана 5. став 3. тачка 7. Закона о порезу на додату вредност. Наведеном одредбом је прописано да промет удела, или права представља промет услуга, при чему је законодавац у случају преноса удела, ослободио преносиоца плаћања пореза на додату вредност. Међутим, није спорно да код преноса удела, преносилац плаћа порез на капиталну добит, што указује да се не ради о промету роба и услуга из члана 374. Закона о облигационим односима и да су у конкретној ситуацији нижестепени судови правилно применили општи рок застарелости из члана 371. Закона о облигационим односима, због чега се ревизијски наводи испостављају неоснованима.“

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Прев 513/2021 од 29.12.2021. године, утврђена на седници Грађанског одељења од 5.7.2022. године)